

Miluj mne takový, jaký jsi!

Ježíš mluví k tvému srdci

Znám tvou bídu, tvé boje, trápení tvé duše, slabosti tvého těla. Vím o tvé zbabělosti, o tvých vinách, a přesto ti říkám: “Dej mi své srdce, miluj mne takový, jaký jsi.”

Jestli čekáš, až budeš jako anděl, abys mi mohl dát svou lásku, nikdy mne nebudeš milovat. I když jsi zbabělý při plnění svých povinností a při cvičení se v ctnostech, i když znovu a znovu upadáš do hříchů, kterých by ses už nechtěl dopustit, nedovoluji ti, abys mne nemiloval! Miluj mne takový, jaký jsi!

V každém okamžiku, ať se nacházíš v jakékoliv situaci, ve chvílích horlivosti nebo vnitřní prázdnoty, ve věrnosti nebo nevěrnosti, miluj mne takový, jaký jsi! Chci lásku tvého chudičkého srdce, protože pokud čekáš, až budeš dokonalý, nikdy mne nebudeš milovat.

Nemohl bych snad z každého zrníčka písku udělat serafa, který by zářil čistotou, šlechetností a láskou? Nejsem snad všemohoucí? A když se mi zalíbilo opustit všechny ty nádherné bytosti v nebi, abych dal přednost úzkoprsé lásce tvého srdce, nejsem snad pánem své lásky?

Mé dítě, dovol mi, abych tě miloval; chci tvé srdce. Jistě tě časem proměním, ale dnes tě miluji takového, jaký jsi a přeji si, abys i ty mne miloval takový, jaký jsi. Chci se dívat, jak tvá láska stoupá z propasti tvé ubohosti.

Miluji v tobě i tvé slabosti, miluji lásku chudých a malomyslných. Chci, aby od ubohých ustavičně zaznívalo volání: “Ježíši, miluji Tě!”

Chci jen a jen píseň tvého srdce; nepotřebuji tvou chytrost a tvůj talent. Potřebuji jen jedno: vidět, jak pracuješ s láskou!

Nejsou to ctnosti, co si od tebe přeji. Kdybych ti je měl dát, jsi tak slabý, že by živily jen tvou sebelásku. Ale neobávej se. Mohl jsem tě povolat k velkým věcem, ne, budeš neužitečný služebník a já ti vezmu i to málo, co máš, protože jsem tě stvořil jen pro lásku.

Dnes stojím u dveří tvého srdce jako žebrák, já Král králů. Klepu a čekám! - Pospěš si a otevři mi! Nevymlouvej se na svoji bídu. Kdybys úplně poznal svou ubohost, zemřel bys od bolesti.

Co by mohlo zranit mé Srdce, je to, že bys o mně pochyboval a odmítl mi důvěřovat. Chci, abys i tu nejnevýznamnější činnost dělal jen z lásky ke mně. Spoléhám na tebe, že mi daruješ radost.

Nestarej se, že nemáš žádné ctnosti - dám ti své. Budeš-li mít trpět, dám ti k tomu sílu. Když mi dáš svou lásku, dám ti tolik, že se naučíš milovat tak, jak se ti o tom ani nesnilo. Mysli jen na to, abys mě miloval takový, jaký jsi!

Dal jsem ti svou Matku. Dovol, ať všechno, úplně všechno prochází jejím čistým Srdcem.

Ať se stane cokoliv, nečekej, až se staneš svatý, abys mi mohl dát svou lásku. Nikdy bys mne nemiloval. - A nyní jdi!

Z “Ecce Mater Tua” Nr. 268

Kněžský seminář je školou života a svatosti

Z projevu Sv. otce při audienci a učitele kněžského semináře arcidiecéze Bari-Bitonto 23. dubna 1994

Velká rodina seminaristů a vás všech, kteří k semináři náležíte, představuje základnu rozkvětu celé vaší arcidiecéze. Formativní úkol semináře - příprava budoucích pastýřů duší - předpokládá ustavičnou výměnu energie a duchovních zdrojů mezi seminářem a rozličnými skutečnostmi církevního společenství.

V pastorační exhortaci Pastores dabo vobis (Dám vám pastýře) jsem připomněl, jak každý kandidát kněžství musí především růst v přesvědčení, že hlavním činitelem proměny a formace je Duch svatý, který svým darem nového srdce utváří a připodobňuje kandidáta k Ježíši Kristu,

dobrému pastýři; v tomto smyslu kandidát potvrzuje nejzřetelněji svou ochotu přijímat formativní vliv Ducha svatého (čl. 69).

V tomto smyslu, moji drazí, je každý z vás povolán, aby vynakládal odpovědné úsilí na cestě formace a odpovídal tak velkodušně na vnitřní vnuknutí milosti. Základní význam má při této citlivé práci osvícená rada vašich výtečných vychovatelů. Chci vás povzbudit, abyste s důvěrou otevírali svá srdce podnětům, které vám dávají, abyste díky společnému úsilí všech mohli učinit ze semináře školu života a svatosti.

Chtěl bych říci něco z vděčnosti a na povzbuzení také na adresu vašich rodin, které jsou součástí dnešního světa kolem vás. Také ony svým způsobem velice hluboce náleží do společenství diecézního semináře. Letošní rok, který je Rokem rodiny, nám připomíná, že rodiny jsou přirozeným semeništěm povolání (srov. čl. 23), jak jsem připomněl ve svém poselství ke Světovému dni duchovních povolání, který si připomínáme 24. dubna.

Povzbuzuji vás, drazí rodiče, abyste velkodušně spolupracovali na formaci vašich synů a přeji vám, abyste mohli s úžasem odhalit, že vzájemný dar lásky se vlastně mnohonásobuje a překračuje omezené lidské dimenze (tamt.). Buďte si toho vědomi, moji drazí, když přijímáte s opravdovou ochotou úkol doprovázet vaše syny na cestě odhalení a svobodného přijetí Božího volání.

Prosme o přimluvu všech vašich svatých patronů, prosme o ochranu Panny Marie. Během své pastorační návštěvy v Bari před deseti lety jsem měl to potěšení korunovat obraz P. Marie v Odegitria, kterou vaše město a vaše diecéze tolik miluje. Maria, Panna na pochodu, nechť vás provází, moji drazí, na cestě duchovní proměny, která má trvat celý život. Kéž Ona vám svěří ve svém Synu toho, který nás vede ke společenství s Bohem a k setkání s našimi bratry.

Svaté Panně svěřuji spolu s vámi i vašeho biskupa, všechny vaše touhy a plány a přeji každému z vás, aby pokračoval velkodušně na cestě, kterou jste nastoupili, abyste vydali svědectví evangelium. Uděluji vám k tomu své apoštolské požehnání, které je určeno také všem, kteří pracují ve vašem semináři, vašim rodinám a celé diecézi.

(L'Osservatore Romano 17/94,
překlad L. Štula)

Jen v evangeliu je síla pro šíření spravedlnosti a míru

(Z projevu Sv. otce k biskupům Guatemaly)

Církev vždy při své službě lidem, především těm nejpotřebnějším, usilovala o zajištění spravedlnosti a pokoje. Je nedílnou součástí jejího sociálního učení prosazovat autentický rozvoj člověka a společnosti, který by respektoval a podporoval v každém ohledu důstojnost lidské osobnosti, což vyžaduje jak správnou formulaci problémů, tak jejich optimální řešení (Sollicitudo rei socialis čl. 41). Být rozsévači spravedlnosti a pokoje znamená prosazovat a hájit jejich postuláty na všech úrovních a současně označovat jakékoliv jejich porušení jako něco, co je neslučitelné s evangeliem a s lidskou důstojností. K tomu je nutno bojovat nejen proti strukturám, které spravedlnost a mír ohrožují, ale také proti osobnímu hříchu, především egoismu, který je hlavním zdrojem všech rozbrojů a všech nespravedlivých struktur. “Není z Boha, kdo nežije spravedlivě a nemiluje svého bratra” (1 Jan 3,10). Šířit spravedlnost znamená pro křesťana čerpat sílu a inspiraci z vlastní víry a z evangelia a usilovat o změnu konkrétních poměrů prostředky evangelia, především pomocí dialogu, solidarity a lásky. Z tohoto aspektu je nutno odsoudit používání násilí a nenávisti jako prostředku k dosahování cílů pod záminkou spravedlnosti.

V letošním roce rodiny chci vám dát zvláštní poselství a povzbudit naději vašich rodin. Obracím se k nim, neboť jsou chrámem lásky a života (Cent. ann. čl. 39), a vyzývám je, aby se staly skutečnými domácími církvemi, místem setkání s Bohem, místem šíření víry, školou křesťanského života. Rodina je centrem a srdcem civilizace lásky (čl. 13). “Budoucnost lidstva prochází rodinami!” Je proto naprosto nezbytné a naléhavé, aby každý člověk dobré vůle usiloval

o podporu hodnot a o existenci rodiny (Familiaris consortio, závěr).

Problémy, které dnes ohrožují rodinu, jsou velmi dobře známé: rozvody, potraty, protinatální kampaně - což je všechno v příkrém rozporu s autentickým rodičovstvím (srov. Gaudium et spes čl. 50-51) - volné soužití a pošlapávání etických a morálních principů. Je tedy nezbytné ukazovat skutečný ideál křesťanské rodiny, založené na jednotě a věrnosti manželů, otevřené plodnosti a vedené a osvěcované láskou. Vyzývám všechny, aby trvali na obraně důstojnosti lidského života v každé jeho formě, na nerozlučitelnosti manželství, na výchově dětí podle křesťanských zásad tváří v tvář slepým ideologům, které popírají všechno transcendentní a které dějiny již po právu demaskovaly. Aby u těchto křesťanských krbů nacházela mládež velkou sílu a naději, aby mohla objevovat vysoké a vznešené ideály, které vytlačují z jejich srdce úzkosti a zbavují je pokušení kultury egoismu, která nemá žádné perspektivy a vede nenávratně do prázdnoty a beznaděje.

Kéž Nejsvětější Panna, která je život, sladkost a naděje naše, vyprosí vám od svého Syna mír, vytoužený dar, kéž ukončí všechny rozbroje a umožní, aby ve všech srdcích vládl pocit solidarity a křesťanské lásky.

(Podle L'Osservatore Romano 17/94 vybral a přeložil L. Štula)

Myšlenka na neděli

Přejíždět na druhý břeh Genezaretského jezera je v noci nebezpečné. Teplý vzduch se zvedá od hladiny a na jeho místo se valí z hor studený a někdy velmi nebezpečně rozhýbá vodu... Apoštolové unaveni bojem s vichřicí a vlnami "hynuli". Zvláště duchovně: ztráceli víru, kterou se Ježíš snažil svými slovy zázraky od začátku zasít a posílit... Vstal tedy, aby novým zázrakem zachránil to nejvzácnější, co v nich hynulo. "Strhla se velká bouře." Jedna z těch, které nás přesvědčují, že plavit se s Ježíšem na jedné lodi neznamená ještě bezstarostné pohodlí. "On spal," aby ti, co se rozhodli ho následovat, vyzkoušeli, co znamená - třeba jen na čas - zůstat bez jeho usměrňujícího a posilujícího slova. "I probudili ho" - omylem, měli nejdříve probudit svou víru. "Což nemáte víru?" Vždyť tolik jste toho u mne viděli a ode mne vyslechli, čím byste ji mohli zachránit... Ostatně, na její záchranu vám mohla postačit už jen moje přítomnost...

Bouře bývají nepříjemné. Ale někdy velmi užitečné. Když nás zastihnou na moři života, nutí nás volat Pána, na kterého tak lehce zapomínáme, když je nám dobře... Jejich hlavním smyslem je naučit nás věřit, že když nám Bůh určil cíl, postará se o všechno, co nás k němu dovede. Jsme-li na cestě, kterou nám on naznačil, a přepadá nás vlnobití, nebezpečný vítr, věříme vždy v sílu tvé božské moci, ne v sílu své slabosti...

Silvester Bajan

Uzdravena při adoraci

Slečna Anna de Clery nebyla od 14 let nikdy zdravá. Její zbožná, těž nemocná matka musela vzít svou dcerku z klášterní školy v Metách domů, protože se její zdravotní stav velice zhoršil.

Anna obětovala svůj život Pánu a prosila ho, aby směla trpět za uzdravení své matky. Pán ji vyslyšel.

Jak se zdálo, byla Anna zasvěcena smrti. Měla ochrnuté nohy, nemohla hýbat hlavou. Bylo to atrofické ochrnutí svalstva. Ani jedna z mnohých terapií jí neprospěla. Roku 1858 se k atrofii přidružila ještě kontrakce, nohy se jí ohýbaly dozadu. Anna však všechno trpělivě snášela a zcela se oddala vůli Boží.

V kostele, který stál hned vedle jejího domu, se ve dnech 12.-14.6.1865 konalo "Velké klanění". Na tuto dobu se děvče stále těšilo. Dříve ji do chrámu mohli aspoň odnést, ale teď už to nebylo možné. Trpěla ukrutnými bolestmi hlavy.

Ve čtvrtek 14. června přijímala Anna ještě v posteli a hned nato tuto tříadvacetiletou dívku přenesli s hroznými obtížemi do chrámu. Ležela na kolenou dvou žen. Hleděla na Nejsvětější

svátost a modlila se modlitbu, kterou pronášela vždycky při sv. přijímání: “Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit.”

V tomto okamžiku pocítila tak silné bolesti, že musela vyvinout veliké úsilí, aby nevykřikla. Modlila se o milost, aby zůstala klidná, a dodala: “Pane, je-li to tvá vůle, aby mě opět odnesli do postele, popřej mi aspoň milost oddanosti.”

Bylo znát, že se hluboce spojila s Bohem, a po těchto slovech se náhle uzdravila. Vrhla se na kolena a volala: “Modlete se, modlete se, jsem uzdravena!”

Anna de Clery chtěla užívat zdraví, které jí Bůh tak obdivuhodně daroval, jen pro Pána. Vstoupila tedy do kláštera a stala se nevěstou skrytého Ženicha, který ji tak velkoryse obdaroval svou přítomností, mocí a láskou.

Z knihy Nejkrásnější eucharistické zázraky, vyd. Petrinium, České Budějovice 1990

Maria - hvězda evangelizace

Proslov Sv. otce Jana Pavla II. 25. března k členům Papežské akademie Immaculata (zkráceno):

Bratři a sestry!

Náš dnešní svět, v němž jsou stále zřetelnější známky úpadku morálních hodnot, poznává zároveň rostoucí potřebu pravého lidství, které vede k pravé svatosti. To jsou základní hodnoty, které vyzařují z Neposkvrněného Početí P. Marie. V čistotě té, které od prvního okamžiku svého početí zůstala uchráněna pro budoucí zásluhy Kristovy každého stínu hříchu, vystupuje jas a plnost lidství, k němuž Bůh člověka v původním stvořitelském plánu předurčil.

Dogma o Neposkvrněném Početí v dějinách Církve dosvědčeno dlouhou tradicí a slavnostně definováno učitelským úřadem mého předchůdce Pia IX. 8. prosince 1854, stává člověku naší doby nanovo ideál lidské existence, jak byl podle Božího plánu stanoven. Proto je nutné toto dogma v jeho biblických, duchovních a kulturních aspektech stále více prohlubovat, aby mohlo být dnešnímu člověku zvěstováno odpovídajícími pastoračními iniciativami.”

Americký ekonom o Sv. otci

Význačný americký filozof, politolog, ekonom a teolog Michael Novak, který působil v 80. letech jako mimořádný vyslanec prezidenta Reagana u Komise pro lidská práva v Ženevě, kde intervenoval ve prospěch obětí porušování lidských práv v Polsku po zavedení výjimečného stavu, řekl o papeži Janu Pavlu II. týdeníku Gosc niedzielny:

“Jana Pavla II. je možno považovat za jednoho z deseti či patnácti největších papežů v dějinách Církve, rovněž tak za jednoho z nemnoha lidí obdařených zvláštní Boží milostí. Získal velký vliv na historické události. Obrovská vojenská síla prohrála nikoli v ozbrojeném boji, ale díky lidské touze po pravdě bez užití násilí. A co se týká jeho nauky - snad žádný papež nevydal tolik encyklik většího významu, větší filozofické a teologické hloubky. Srovnat se dá pouze se Lvem XIII. Ale texty Jana Pavla II. jsou hlubší, k čemuž přispěl nepochybně fakt, že tento papež měl za sebou větší zkušenost Církve i světa. Pozoruhodné jsou také jeho četné jiné výpovědi, představující pro duchovní i světské osoby, ano, pro všechny lidi bohatý materiál k přemýšlení. Papež je pastýřem, filozofem i teologem, dal se též poznat jako dramatik a básník. Zkrátka - je to člověk Prozřetelnosti, veliký dar, za nějž Církev bude Bohu děkovat řadu generací.”

Z dopisů čtenářů...

Pochod pro Ježíše

Myšlenka vznikla v Anglii, kdy v květnu 1987 se tohoto pochodu v Londýně zúčastnilo na 15 tisíc lidí. Od té doby se “Pochod” rozšířil i do dalších zemí světa.

23. května 1992 se konal Pochod pro Ježíše poprvé již jako mezinárodní, kdy se v ulicích 200 měst různých zemí světa (i v Brně, Praze a Bratislavě) spojilo přes 600 tisíc křesťanů

různých církví veřejným vyznáním víry v Ježíše Krista.

Letos tedy již potřetí se bude tento pochod konat na mezinárodní úrovni, a to 25. června v hlavních městech světa pod heslem "Pochod pro Ježíše - Den pro změnu světa".

Ten brněnský, který se letos uskutečnil v sobotu 7. května dopoledne, byl jedním z přípravných, tzv. "malých" pochodů konaných i v jiných městech. Jako motto byla zvolena slova z listu sv. Pavla Efeským (2,14) "V Kristu je náš mír".

Náplní pochodu pro Ježíše je společná modlitba, veřejné vyznání víry v Ježíše Krista a písně zpívané k jeho oslavě. Je to výzva pro nás křesťany, abychom se i tímto způsobem hlásili ke Kristu na veřejnosti - nejen za zdmi kostelů. Tím jsme vedeni k poznání, že víra není jen naší soukromou záležitostí - jak nás o tom přesvědčovali za totality - ale že je věcí veřejnou.

Po úvodních modlitbách na místě srazu (tam byl Pochod pak i společně zakončen) procházeli účastníci ulicemi města za zpěvu duchovních rytmických písní. Cestou byly tři modlitební zastávky: za učitele, za představitele města (zde uváděl modlitbu zástupce katolické církve) a za soudce.

Organizačně byl pochod dobře připraven. Účastníků mohlo být asi tisíc, což je na brněnské křesťany málo vzhledem k počtu věřících z posledního sčítání. Především mě však překvapila velmi malá účast katolíků.

Stále se hovoří o ekumenismu, kdy se poukazuje na to, že bychom my křesťané měli hledat to, co nás spojuje. Myslím, že Pochod pro Ježíše je právě jednou z takových akcí podporujících vzájemné kontakty mezi křesťany různých vyznání. Je pak politováníhodné, jestliže někteří katolíci takové akce přehlížejí - ať již z neznalosti či na základě určitých předsudků.

Pokud budete v Praze 25. června, máte možnost zúčastnit se Pochodu, který tam začne ve 14 hodin. Ostatním to budiž pobídkou a výzvou k účasti na těchto Pochodech v roce příštím.

Eduard Severa

4. přikázání desatera říká:

Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře se ti vedlo na zemi.

Když kněz začne kázat na toto téma, touží rodiče slyšet taková slova, která by jejich přítomným dětem připomněla a zdůraznila rodičovskou autoritu. A když se vrátí z kostela domů, neopomenou rodiče dětem připomenout, co říkal kněz, jak děti mají poslouchat, jak mají svým rodičům pomáhat, jak je mají ctít.

Položme si otázku: Jak to s tou úctou vlastně je?

Rodiče, kteří žijí spořádaným životem, nepotřebují svým dětem připomínat 4. přikázání Desatera. Jestliže děti žijí v dobrém rodinném prostředí, jestliže vidí své rodiče žít v lásce, není pro ně ničím obtížným ctít otce a matku. A jestliže někdy zazlobí, nebo i něco vyvedou, to ještě není projevem nelásky k rodičům. Jen vzpomeňme na své dětství. Také jsme nebyli ideálními dětmi. Také jsme svým rodičům připravili nejednu trpkou chvíli.

Kdo chce ze svých dětí vychovat ideální děti, neměl by zapomenout stát se nejdříve ideálním rodičem. Dnes jsme však spíš svědky toho, jak nevychovaní rodiče chtějí vychovat vychované děti. Copak nepřipomněl Pán Ježíš, že z planých fíků se neshromačují hrozny?

Kritika, směřovaná na nevychovanou mládež, by měla na prvním místě směřovat na její nevychované rodiče. Dnes začínáme stále více platit daň za dětské jesle a mateřské školky, kde děti trávily den po dni, kde si více zvykly na tety a soudružky učitelky než na své rodiče. Doma totiž trávily podstatně menší čas, protože se muselo chodit do práce.

Už při vyzvedávání z jeslí či školky poznávaly děti své rodiče spíš z opačného pohledu, než by měly. Rodiče se nejednou vraceli ve spěchu z práce a zase měli naspěch, aby včas nakoupili, popřípadě si zařídili potřebné věci. Pak poznávaly své rodiče, jak je nutí jít k večeři a spát, místo očekávané něhy ze strany otce a matky. Doma, na rozdíl od oněch zmíněných zařízení, slyšely a viděly, jak je rodiče co chvíli k něčemu nutí, něco zakazují. A když se děti nejednou chtěly pomazlit, uslyšely: "Teď mě nezlob, teď na tebe nemám čas."

Ruku na srdce, ne každý z rodičů přijal své počaté dítě s láskou a něhou. Kolik bylo takových, kteří v příchodu dítěte spatřovali jen práci a starosti s praním plen, posloucháním křiku, kdo jim nečekaně zkřížil plány, zkazil dovolenou, znemožnil nastoupit do zaměstnání... atd.

Dnes víme, že dítě už před narozením vnímá velmi dobře, co prožívá matka, zda se na ně těší nebo netěší. Vžijme se do situace, že jdeme na návštěvu, kde o nás nestojí, ale my tam musíme jít. Co potom dítě, které se stejnými pocity přišlo na svět? Jenže my můžeme návštěvu ukončit dřív, ale dítě musí zůstat.

Mnoho věcí a událostí přisuzujeme době. Ale nechceme si přiznat, že tu dobu tvoříme právě my. To platí i o rodičích. Oni si tvoří rodinu, oni jsou nositeli rodinné atmosféry, oni jsou hlavou a srdcem rodiny. Málokdo z rodičů si chce přiznat omyly, chyby ve výchově. Proto se to svádí na dobu.

Rodiče, jako rodiče i jako manželé, by měli často spolu zpytovat své svědomí, dívat se na společně prožité dny a týdny, být jeden vůči druhému pravdivým a nechtít svalovat vinu na toho druhého. Ne nadarmo Pán Ježíš řekl: "Pravda vás osvobodí." Bez pravdy, nejen té potěšující, ale i té zahanbující, to prostě nejde.

Děti rychle rostou a dospívají. Poznávají život i zákulisí rodičovských vztahů. Rodiče naopak ve svém dítěti vidí stále Pepičku a Mařenku a naivně se domnívají, že dospívající či už dospělé děti nic nevědí. Není divu, že vztahy k rodičům chladnou s poznanou skutečností.

Nejednou se stává, že když rodiče poznávají, že jim děti přerůstají přes hlavu, začnou je znovu získávat různými dary. prostě snaží se je kupovat. Je to velmi častý jev, signalizující ztroskotání rodičovské autority. Kdo si myslí, že tato metoda mu vrátí to, co neuváženě ztratil, je na omylu. Brzy pozná, že bude muset dávat víc a víc, aniž se dočká vděčnosti.

Mají-li mít děti lásku a úctu ke svým rodičům, potom jim rodiče mají umožnit svým příkladem, aby toho děti byly schopny. Když totiž děti doma vidí, jak se rodiče často hádají, jak jeden druhého z něčeho obviňuje, jak jeden druhého před dětmi pomlouvá a uráží, potom není divu, že je pro děti těžké milovat své rodiče a být jim poslušný.

Úloha rodičů je daleko těžší a odpovědnější, než jak ji vidí mladý novomanželský pár. Jsou chvíle, kdy je skutečně těžké být rodičem. Je to velká oběť, která vyžaduje zřikání se sama sebe. Koho Bůh k této úloze povolal, tomu dal i vlohy i sílu nést tíhu této oběti. Proto je potřeba i u Boha hledat pomoc. Hledat ji v modlitbě a hledat ji v Bibli, a tak čerpat z Boží moudrosti. Člověk si sám nevystačí. Ne nadarmo se říká: "Bez Božího požehnání marné lidské namáhání." V rodičovském poslání to platí určitě.

Jaroslav Olšava

Ostře sledované Boží tělo

Je naší povinností nenechat zapadnout do zapomenutí minulost, kde proti brutální moci klidně se postavili věřící se svými kněžími. Mlčet o tom by bylo nezodpovědné. Mlčet o tom by bylo nezodpovědné vůči mladé generaci, která o tom nic neví. Mám ve zvyku si zapisovat vzpomínky a rozhovory s lidmi a kolegy. Některé ty příběhy jsou tak barvitě, že o nich budu vyprávět, jako bych je sám prožíval. Byla neděle 19. června 1949. Pan farář konal slavnost Božího těla ve farní obci a pro mě přijel kočár z přífařené obce. Pastýřský list, který naši biskupové psali na rozloučenou v neblahé předtuše zlé budoucnosti, měl jsem pod košilí. Kočár hrčel po dlážděné ulici a já jsem si opakoval kázání. Najednou kočár zastavil. Kouknu dopředu a tam u auta zvedá ruku předseda okresního národního výboru. Panečku, to byla pocta, když mého šéfa i mě ráčil přesvědčovat představitel státní moci. Přišle ke mně a povídá: "Velebníčku, pojd'te si sednout ke mně do auta, musím s vámi mluvit." Kočár se obrátil ke mně a varoval: "Nechod'te, chtějí vás zavřít!" Povídám: "Jožko, neboj se, já si nejsem ničeho vědom proti nim, jed' domů, takhle budu v kostele dřív." V auťáku mi předseda řekl: "Pane kaplane, vy máte u sebe pastýřský list, dejte mi ho, jinak se vystavujete přísnému vyšetřování a trestu. Váš farář už mi ho vydal,

čekám tedy, že i vy budete rozumný.” Věděl jsem, že ten chlap lže. Můj představený jim nic nedal, natolik jsem ho znal. Proto jsem odpověděl: “Pane předsedo, to po mně nechtějte, moji rodiče mě vychovali v pevných zásadách, ty já nesmím zklamat, a to hlavní, je v bibli, že více se sluší poslouchat Boha než lidi. Vy jste pouze zástupce lidu, kdežto můj biskup, který mi poslal list k přečtení, je zástupcem Boha, je mi to jasné, nic vám nedám.” Do obce nebylo daleko. Ještě chvíli mi vyhrožoval, v dobrém jsme se rozešli a já z auta spěchal do sakristie, abych se připravil na bohoslužbu. Po mši jsme vyšli v průvodu ven do obce ke čtyřem oltářům. Monstrance s Nejsvětější svátostí byla celostříbrná a na slabé ruce kaplánek moc těžká. Musel jsem si štólu dole svázat na dva uzly a tak monstranci podepřít. Po návratu do kostela bylo požehnání a po skončení jsem zvolal do přeplněného chrámu: “Prosím vás, neodcházejte, přečtu vám pastýřský list našich biskupů.” Zajel jsem rukou pod albu, pod kleriku a pod propocenou košili a vytáhl listinu. Při čtení bylo takové ticho, až z toho šel po zádech mráz. Zavolali si nás na okres, vyšetřovali, vyhrožovali a pokutovali. Odvolal jsem se na chudobu rodičů a početnost rodiny. Na soudruhy to asi zapůsobilo. Dodnes mám složenku na 3.000 Kčs nevyplněnou. Ne, nebyla to jen doba temna a hrůzy. Byla taky plná světélek a ohňů, které svědčí o Boží přítomnosti ve věřících i kněžích. Říká Pán: Oheň jsem přinesl na zem a přeji si, aby hořel. Ani ta největší tma ho neuhaslila. My, kteří jsme to prožili, můžeme o tom svědčit všem, kdo Krista hledají, aby se nezalekli a aby i oni svítili jako svědkové víry.

Krize kněžského celibátu

P. Gabriel, Baumann, ředitel Kněžského semináře sv. Petra ve Wigratzbadu

Církev prožila ve své historii již mnohé těžké doby a krize. Pronásledování, hereze, schizmata, ale i krize vyvolané změnami okolního světa, se kterými byla konfrontována - s nájedzy nepřátel i s masovým přijímáním víry, s rozvojem kultury i se zanikáním kultur. Církev sice není z tohoto světa, ale přece jen v něm žije a tak, chtíc nechtíc, vždycky na něj musela nějak reagovat, ať už jeho odmítáním, nebo jeho neomezeným přijímáním, ale třeba i vyhýbáním se světu, přizpůsobováním se světu, přetvářením světa, nebo prostě jeho trpělivým snášením. Od duchovního vítězství nad Římskou říší až po vítězství idejí lidských práv v tomto našem 20. století, zažila již Církev mnohé změny.

Jedním z problémů, se kterým se muselo vypořádat její duchovenstvo, byl kněžský celibát. Pokud se týká požadavku odříkavosti, který s sebou celibát přináší, ukazuje se v jeho historické praxi - jako i v celých dějinách Církve vůbec - vzestupný i sestupný pohyb. Jak často již jen byly dějiny ovlivňovány právě krizovými periodami, ve kterých vždy dochází ke zpochybnování dosud platných hodnot. Jak lze očekávat, kryjí se krize kněžského celibátu s krizemi církve i celé civilizace, ve které Církev právě žije. Mezi nejvýznamnější krize kněžského celibátu patří (alespoň v latinské Církvi) doba duchovního ovládnutí Římské říše a získání její kultury pro víru, tedy doba třetího a čtvrtého století, dále pak pád Karolinské říše v devátém a desátém století, pozdní středověk a renesance v 15. a 16. století a konečně triumf “druhého osvícenství”, totiž ten k pohanství inklinující naturalismus našeho 20. století.

Základní předpoklad pro řešení všech takových krizí

Podle moderního nazírání, odpovídajícího klasickým zásadám agnostického a pohanského svobodného zednářství, nevyvíjí se pouze člověk, ale spolu s ním se vyvíjejí i zákony a kritéria, kterými se řídí, a proto nelze nic posuzovat měřítky již včerejších zásad. My naopak zastáváme názor, že dějiny jsou učitelkou života, a proto nás mohou naučit mnohému, především jedná-li se o Církev, to jest společenství, které nejen že bylo založeno Kristem, ale je jím také, v tomto čase, prostřednictvím svatého Ducha nesenou (Katechismus Katolické církve 771, 798). A jelikož je Katolická církev opravdu jedinou nevěstou Spasitele (Lumen gentium 8), nemůže ji Kristus nemilovat (LG 7). Z toho zřejmě vyplývá, že způsoby řešení všech mravních uvolnění, se kterými se v dějinách setkáváme, nesou pečeť svatého Ducha, Posvětitel, který je zdrojem

života Církve, její duší (LG 7).

Řešení těchto krizí, jak je známe z průběhu dějin

V době, kdy se Církev na počátku svých dějin začala znatelně rozšiřovat poté, co získala přízeň římské císařské moci, nastal hromadný příklon říšského obyvatelstva k víře. Tento úspěch však pro Církev znamenal i určitou, nikoliv bezvýznamnou zkoušku. Masa nových věřících neměla totiž pro víru ten zápal a tu odvalu a neohroženost, jakou měli “první” křesťané. Církevní disciplína, kterou mnozí shledávali příliš tvrdou, začala být zpochybňována. Dokonce i někteří čekatelé na kněžský stav se ji pokoušeli zmírnit, protože se domnívali, že závazek celoživotní čistoty a celibátu je nesplnitelný. Tváří v tvář tomu, co by dnes možná leckdo považoval za “znamená času”, reagovala církev s plnou rozhodností tím, že v kánonech nejrůznějších synodů, od Elviry až po Arles, připomínala již od počátku čtvrtého století zákaz kněžské ženitby. A nejen to! Právě v tomto čtvrtém století, nazývaném “zlatým stoletím” církevních Otců, se v Latinské církvi projevuje stále výraznější tendence k praxi neomezeného celibátu, podle příkladu svatých biskupů. (“Neomezený celibát” znamená zřeknutí se možnosti uzavření manželství ještě před přijetím kněžského svěcení, jak se to praktikuje na příklad v maronitské církvi, sjednocené s Římem). S jednáními o dokonalém panenství se v dějinách oné doby setkáváme stále častěji. Církev se tak bránila nastoupení pohodlnější cesty, ke kterému ji sváděly nové politické poměry a kulturní změny. Dávala přednost cestě dokonalosti, která spočívá v naprosté odevzdanosti celé lidské bytosti, její duše i těla, Bohu. Na konci krátké karolínské doby doléhaly na Církev dvě nemoci - simonie a nikolaismus. Obě tyto skvrny na rouchu Církve nesou svůj název po dvou osobách, zmiňovaných v Novém zákoně. Simon, který si chtěl od Petra koupit moc udělování svatého Ducha (Sk 8,18 a dále), jehož přijetí bylo doprovázeno zjevnými charizmaty (dar řeči atd.), byl považován za otce všech těch, kteří chtěli za peníze získat nadpřirozené dary Boží a církevní úřady. Takové případy byly na konci prvního tisíciletí mezi klérem běžné. Nadto se k těmto svodům v oblasti dober poskytovaných Církví přiřazovala i neméně pozemská touha po požitcích z “výhod” manželského stavu nebo konkubinátu. Této metle tehdejší doby - nikolaismu, se říkalo mikulášovská hereze proto, že duchovním otcem jejího praktikování byl, podle jisté legendy, Mikuláš, jeden ze sedmi diakonů, vysvěcených k jáhenské službu sv. Petrem (Sk 6,5). Odpovědí Církve na tento úpadek byla reforma, vycházející z benediktinského opatství v Cluny. Po celá dvě století (909-1109) stáli v čele tohoto opatství opati, kteří byli církevně svatořečení. Nejslavnějším z nich byl sv. Odilo a sv. Hugo. Clunyjská řádová reforma se rozšířila po většině území Evropy (v Německu bylo jejím centrem opatství v Hirsau a právě odtud dospěla tato reforma i do našich zemí - poznámka překladatele) a stala se známou především svojí zanícenou horlivostí duchovního života, která se rozšiřovala i do prostředí světských kněží. Může třeba překvapit, že reforma vzešla z prostředí klášterního mnišství. Krize však byla tak hluboká a všeobecná, že i tehdy, ve středověku, mohla přesvědčivě zapůsobit pouze heroická a radikální odpověď, kterou lze nejspíše očekávat právě z takového prostředí, odpověď zdůrazňující, mimo jiné, i čistotu života. A povšimněme si také té skutečnosti, že benediktinské kláštery spatřovaly naplnění své spirituality především v liturgické oslavě Boha, která je vždy tou nejúčinnější odpovědí na hlad po moci a na nedostatek touhy po nebeských dobrech.

V předvečer reformace se pak zase zdálo, že symbolem duchovenstva by mohly být ženy, meč a víno. Jistě, je to karikující představa, která však má v sobě kus pravdy. Je skutečností, že celibát tehdy již nebyl pravidlem. Existovaly oblasti, ve kterých až třetina duchovních osob žila s ženou (a dítětem). Pro tehdejší obyvatelstvo to často již nebylo ani pohoršením. Tuto zkázu se pokoušela řešit reformace, avšak ani ta neuspěla a podle vlastních slov reformátorů docházelo k dalšímu úpadku mravů. Tehdy Katolická církev odpověděla pravou reformou, která, po vzoru clunyjské obnovy, byla založena na intenzivnějším usilování o svatost. Příkladem šli tehdy jezuité, kapucíni, bosí karmelitáni a jiní. Byly zakládány kongregace, bratrstva a různá kněžská

společnosti. Ta všechna mezi sebou soupeřila ve snaze o získání duší pro Boha. A jakých prostředků k tomu používala? Touhy po nebeském království a odříkání se zdánlivých dober tohoto světa. S jejich pomocí dosáhla i Katolická církev jako celek nového niterného zápalu, nového duchovního náboje, vyznačujícího se věděním i ctnostmi. Od Tridentského koncilu byly po takřka tři sta let vychovávány v tomto novém duchu celé generace kněží, s jejichž pomocí věřící pracovali na svém posvěcování a oprošťovali se od své staré vlažnosti ve víře.

Dnes, v době různých Drewermannů, vynořuje se opět otázka, jak se dostat z té nové krize kněžského stavu? Musí se Církev smířovat s kompromisy? Projevovat shovívavost s lidskou slabostí? Být i v případě kněží shovívavá vůči tělesné žádostivosti, která je přece ve své podstatě skutečností danou člověku jeho přirozeností? Nejsou ženatí kněží řešením očekávaných potíží zítřka? Proč se uzavírat tomu jedinému, co může Církev zachránit?

V šedesátých letech patřilo k dobrému tónu vytýkat Církvě její vlastnosti z úpadkového konce středověku a hájit luteránskou reformaci jako evangelicky údajně čistší. Kolik je jen zlořádů v Církvě, jaké světské smýšlení, jaké úchytky od pravého ducha evangelia! A její dnešní kritikové ji naopak zase doporučují to, co jí bylo jejími předchůdci vytýkáno jako relikv úpadkové předreformační doby - jen s tím rozdílem, že jejich dnešním nápadům by podle nich měla dát své požehnání i církevní hierarchie.

Čemu nás však učí dějiny Církve? Kdykoliv upadal křesťanský život věřících a zvláště jejích kněží, kdykoliv se začali shánět po pohodlném životě, "etablovat" se na této zemi a starat se jen (nebo alespoň převážně) o světské záležitosti, kdykoliv se již v Církvě zdálo být vše ztracené a bez budoucnosti, vždy Bůh dával, prostřednictvím své Církve, tutéž odpověď - jediným řešením krize, rozhodující podmínkou nového rozkvetu je větší svatost, větší oddání se Bohu a zbavování se falešných iluzí, vyvolávaných držením pozemských dober, včetně sexuality. Proto ti, co požadují, aby se Církev stále více otevírala světu, neví, co činí a jen tím dokazují, že nejsou vedeni svatým Duchem. Věří ještě vůbec v Boha, věří na možnost posvěcování se a dosahování svatosti, na možnost růstu v odříkání a v přijímání křížů, na štěstí, které lze nalézt pouze v bezpodmínečném oddání se Bohu, a to nejen v oddání se "duchovním", ale i tělesným? Jestliže dnes někteří biskupové předvídají ve svých diecézích pastorální struktury, které by zajišťovaly nedělní shromáždění věřících bez kněží, ukazují jen, že jsou si vědomi krizového stavu Církve a že jim "to dobře myslí"! Není to však chytrost až příliš lidská? Možnost obnovení Církve spočívá v moudrosti kříže, ve schopnosti zřít se všeho z lásky k Bohu. Jedině v takovém odříkání může jak kněz, tak prostý věřící nalézt své štěstí.

O této moudrosti kříže hovoří sv. Pavel, když nám o ní říká, že moudrým Řekům (jejich filozofům) se to zdá být bláznovstvím (1 Kor 1,20-25). Kolik však takových "moudrých" - a to i mezi duchovními osobami - je mezi námi! Sami jsou slepí, domnívají se, že druhé slepé dovedou ke slunci. Najdou však jen jámu, do které padnou a v níž také budou pohřbeni. Budoucnost patří svatým, těm, kteří milují Krista tak, že se světu stali blázny. Jen čistota dává možnost pravého vnitřního růstu!

(přeložil A. Loula)

Církev nemůže mlčet

Kardinál Alfonso Lopez-Trujillo na XVIII. Mezinárodním kongresu rodiny ve Varšavě v dubnu 1994

Draží přátelé! V této velikonoční době rodiny nemohu neopakovat s apoštoly: "Nemůžeme nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli..." (Sk 4,20). Poselství o rodině, které hlásáme, je pozitivní, vysvobozující. To je veliká a nezastupitelná pravda. Rodina postavená na manželství je dobrem. Není omezením, překážkou, nepotřebnou zátěží, nesnesitelnou pro člověka toužícího po štěstí. Ona je dobrem pro manžele i pro rodiče povoláné Bohem ke spolupráci v Jeho spasitelném díle. Je dobrem pro děti. Je dobrem pro společnost, dobrem představujícím opravdový poklad, je přirozenou institucí, která není plodem obvyklé lidské smlouvy, podléhající změnám v závislosti

na lidské vůli, ale je zakořeněna ve vůli Stvořitele, jediného Pána rodiny a života. Není pravda, jak někteří tvrdí, že Církev říká stále jen “ne”, že staví na negaci. Nikoli, Církev je společenství, které říká “ano” opravdové lásce, “ano” k odpovědné důstojnosti muže a ženy v hlubokém a bohatém významu pojmu pohlavního spojení, vytvářejícího jedno tělo v daru lásky těla i ducha. Církev s mocí a hrdostí hlásá pravdu o lidské osobě, o rodině a ušlechtilosti tohoto povolání. Říká “ano” k daru života, zásadního daru, který naplňuje radostí od chvíle početí v mateřském lůně. Říká “ano” k právům těch, kteří v ustavičném zázraku stvoření se mají narodit a jsou obrazem Božím. Říká “ano” k úctě vůči ženě, jejímu tajemství, jejím právům, aby nebyla chápána jako věc. Chceme hlásat s nadějí práva dětí na to, aby byly přijaty a milovány, aby se mohly zrodit v aktu autentické lidské lásky, chceme hájit jejich právo na výchovu, právo na to, aby nezakusily odmítnutí a bídu, aby se nestaly sirotky vedle žijících rodičů. Proto vás vyzýváme k reflexi a prohloubení poznání o problematice práv člověka v konkrétní oblasti práv rodiny, odvozených od Charty práv rodiny, kterou vydala Svátá stolice. Tato práva musí být uznána státy. Vyžadují pohotovou, otevřenou a nevyhnutelnou spolupráci státu s rodinou, která je chápána jako opravdový společenský podmět, jako první, živá buňka společnosti, starší než stát, jenž se vyznačuje jistou suverenitou. Rodinu je třeba uzнат jako integrující podmět svých členů, což nelze chápat odděleně, nýbrž pod zorným úhlem jejich začlenění do tohoto společenství, v němž se nachází a které je nezbytné k procesu jejich humanizace. Politikové a zákonodárci musí vypracovat zákony, které by pomáhaly bránit rodinu jako takovou, umožnily rodičům splnit své poslání v oblasti zplodění a integrální výchovy svých dětí.

Programy sociální politiky nevyhnutelné pro ochranu různých členů rodiny musí být v souladu s dobrem rodiny.

Naléhavou povinností na úrovni lokální i mezinárodní je požadavek takového zákonodárství, které by bezprostředně přicházelo na pomoc rodině a zabezpečilo jí základní práva nezbytná pro její existenci a rozvoj.

Rodiny jako aktivní a dynamické společenské podměty musí být centry pozornosti v politicko-sociálních otázkách. Je třeba upřednostnit jejich zájmy a zkušenosti, je třeba usilovat o jejich harmonii ve shodě se zásadou subsidiarity.

Práva rodiny vyžadují, aby nebyly stavěny na stejnou úroveň jiné formy svazku, které nejsou manželstvím, nestojí pod pečeti trvalosti a odpovědnosti. Šíření tzv. volných svazků je škodlivé pro společnost a jejich oběťmi jsou především děti.

Co se týká demografických problémů a otázky přelidnění, je nutno respektovat práva manželů na svobodné rozhodování o počtu dětí, které ve své velkodušnosti mohou přijmout a vychovat, v oprávněném případě stanovit svobodně časový rozestup mezi jednotlivými dětmi za pomoci morálně dovolených prostředků. Dnes se stále více těší uznání z hlediska pedagogického i vědeckého tzv. přirozené metody plánování rodičovství. Při rozvoji těchto metod ať jsou rodiny podporovány státem a jinými institucemi. Ve vývoji demografické otázky, která se netýká pouze rychlého vzrůstu obyvatelstva a omezených přírodních zdrojů, nýbrž také zastavení přirozeného přírůstu obyvatelstva v některých státech, tzv. “demografické zimy”, jsou politikové povinni ctít morální kritéria a unikat v každém ohledu nátlaku na rodiny, aby se podřídily nedůstojným formám závislosti na protikreativní politice sterilizace a potratů. Ty jsou v rozporu se základním právem na život nenarozeného dítěte, rovněž tak směřují i proti důstojnosti národů.

Jsme svědky stále většího zmatku v této oblasti, zvláště rozšíření politických postojů, které spojují zdravou reprodukci s nemorálními formami “Family Planning” (plánování rodiny) a ignorují požadavek respektování již počatého života a solidarity s ním.

Těm zemím a těm chudým rodinám, které jsou sužovány nedostatkem pracovních příležitostí a nezaměstnaností, je třeba pomáhat při odstraňování dramatické bídy.

Letošní kongres v Káhiře je odpovídajícím a vlastním fórem k pozvednutí hlasu a odvážnému protestu proti nedostatku logiky a morálně nepřijatelným politickým orientacím, odporujícím základní moudrosti národů, kdy se zapomíná na porozumění uzavřené na konferenci

v Mexiku v r. 1984. Tehdy byla zásadně odmítnuta myšlenka o možnosti použití interrupcí v demografické politice. Dnes místo toho jsou známy pokusy vnučování politiky tohoto druhu.

Jsme povinni vystoupit proti těmto postojům ve jménu mezinárodní spravedlnosti a nejzákladnějších práv člověka, čili práva na obranu počatého života, práva rodičů na zodpovědný život a důstojnost plazení, práva národů na demografický, občanský a kulturní rozvoj.

Rodina jako svatostánek života má právo, povinnost a zvláštní závazek obrany lidského života od chvíle jeho početí až do přirozené smrti.

Jak nám připomíná papež, rodící se život se nalézá v nebezpečí. Skutečně, dnes vystupuje tak silný protiinterrupční tlak, že ještě před několika lety by se hlasatelé tohoto odporného zločinu červenali hanbou, dnes naopak mají drzost předkládat to jako "právo", jako využití lidské svobody, jako kdyby ukončení lidského života nenarozených dětí nebylo něčím nelidským a strašným.

Existuje bolestné neporozumění v pojmu "právo". Vidíme to stále v argumentech a nátlacích vznášených některými parlamentáři, kteří si představují, že pravdu lze změnit cestou hlasování. Mýlí se tito zákonodárci a politikové, kteří oddělují své osobní přesvědčení od svého politického postoje. Skvrnou na naši historii je krev nevinů těchto masakrů, jimž padá za obět 50 milionů lidských bytostí za rok. Církev všude pilně chrání zázračný dar života, aby se vždycky těšil přijetím, úctou, obranou a pomocí v rozvoji.

Všechny formy aktivity proti zdrojům života a proti životu, který se má narodit, všechny manipulace zahrávající si se životem nebo ohrožující lidskou bytost, musí být odstraněny ve jménu rodiny a pro rodinu. Rodiny jsou poslány vystoupit proti kultuře smrti a vyslovit se pro kulturu života. Současné politické názory některých politiků se mohou a musí změnit.

Masové sdělovací prostředky mohou vnést hodně dobrého do rodin. Lidé čekají na pozitivní slovo, a ne - jak se to často děje - na falešné obrazy lásky, rodiny, sexu a štěstí. Děti a mládež jsou často obětmi mravní nevázanosti, která se otevřeně nebo skrytě šíří ve sdělovacích prostředcích, jež jsou plny násilí, povrchnosti a erotismu, které ničí osobnost a jsou překážkou harmonického rozvoje nových pokolení.

Toto je, draží přátelé, několik poznámek k problémům vyvolávajícím oprávněné starosti a stanovícím dobře známé výzvy. Nalézáme se v ohni boje. Zejména v lůně nemocných civilizací je třeba napnout všechny síly dobra ve prospěch společenství života a lásky, ve prospěch civilizace lásky.

Tento kongres je důležitým momentem pro utvrzení v přesvědčení o životní nutnosti rodiny, v jejímž lůně se rozhoduje o budoucnosti člověka.

(přeložil R. Malý)

Uspokojování v představách

Provází nás to mnohé často po celý život: nacházíme uspokojování ve svých představách; ať již jsou to představy minulé, přítomné či budoucí - a to dobré či zlé. Prožijeme-li nějakou situaci nebo událost, a nejsme spokojeni s tím, jak jsme se zachovali - často to zpětně promýšlíme a mnohdy se tím i trápíme.

Představujeme si, jak bychom se zachovali dnes, kdyby se ta situace opakovala. Představujeme si, že teď bychom jistě tuto situaci či událost zvládli a zvítězili v ní. Máme tak aspoň do jisté míry pocit uspokojení.

Skutečností však zůstává, že se těmito představami zbytečně okrádáme o čas přítomný. Myslím, že vůbec není dobré usilovat o svá vítězství ve svých představách a o následné upokojování z nich - ale je dobré usilovat o vítězství toho, jehož milujeme - o vítězství našeho Pána Ježíše Krista. Je dobré, v touze po pravdě, se takovými představami raději nezabývat a s prosbou o pomoc Panny Marie hledat uspokojení v pravé pokoře, umenšování a ztišování celého svého já před Pánem. Pak se totiž budeme radovat z Jeho vítězství, která na nás bude ukazovat Otec. V těchto vítězstvích pak je Boží sláva, láska s odpuštěním a svatým pokojem, Jeho moc,

síla a velikost.

Václav Drvota

Maria je světlo, jímž lidé milující Boha vcházejí, vzrůstají, kvetou a vydávají ovoce dobrých skutků.

Arnošt z Pardubic

Co vám říká slovo “stud”?

Vymizel stud ze světa? Tak se často tážeme, díváme-li se na televizi nebo vidíme tiskoviny na ulicích...

Nejsme snad svědky nového totalitarismu, a to totalitarismu sexu?

Jednoho dne Matka Tereza řekla tato zásadní slova: “Ztráta určitého studu je příčinou úpadku světa.”

Tato věta pocházející od osoby, která tak dobře zná život, zve k vážnému zamyšlení. Skutečně se nyní mluví málo o studu a můžeme rovněž pochybovat o tom, zda je stud ještě součástí výchovy dětí i společenského života. Je to však ctnost, kterou křesťanství vždy velmi milovalo. Je třeba se zeptat proč.

Existuje stud?

Nejdříve je si třeba uvědomit, že existují kulturní dějiny studu. Jinými slovy: Stud není stejný ve všech civilizacích a ve všech dobách. Ještě před 50 lety by evropská žena nešla na mši s nepokrytou hlavou. Šokovala by tím počínáním. Dnes si toho nikdo nevšimne. Arabská žena se zahaluje, indiánka v Amazonii se odhaluje. To, co naráží na odpor a provokuje na jednom místě, je jinde běžné. Není snad proto třeba usuzovat, že stud je jenom jev společenský bez jakýchkoliv hlubších kořenů v lidské bytosti, a že je možno dělat absolutně cokoli, jestliže to společnost dovolí? Je možno aplikovat na stud poznámku slavného Pascala: “Pravda z této strany Pyrenejí je nepravdou ze strany druhé?” Nezdá se.

Skutečně musíme konstatovat, že celá civilizace má svá vlastní pravidla studu. Všude se však uznává, že existují věci, které se nemají odhalovat před kýmkoliv a jakýmkoliv způsobem. Člověk může být bez zvláštních předsudků, co se týká odhalování těla, ale bude možná ještě přísnější k odhalování citů. Japonci se každý týden s celou rodinou koupají a bez ostychu se chovají ve veřejných lázních, ale projevují velkou rezervovanost, co se týká osobních citů. Stud je tedy něco vlastního lidskému rodu. Je to tedy velmi hluboký cit. Pociťujeme silně, že každý člověk má své tajemství, že existuje část člověka, která nemůže být vydávána na pospas davu. Lidská bytost, která není zahalena, jakoby klesala na své ceně, jakoby ztrácela svou vnitřní solidnost, je jakoby zraněna v hloubi své bytosti, cítí se zmanipulována, přeměněna v obyčejný objekt. Její osobní identita je oslabena, není již ničím jiným než hříčkou nebezpečných sil, působících z vnějška. Život se pak stává nepochopitelným, tíživým a nesnadným. Denis Vasse napsal po pravdě: “Tam, kde se objeví nestydatost, tam lidský život ztrácí svůj morální, politický nebo náboženský smysl.” Nestydatost dobrovolná nebo vyprovokovaná (znásilnění) je velmi těžkým poškozením lidské osoby.

Tělo a stud

V této souvislosti je tělo, podle tradice židokřesťanské, jedním z privilegovaných míst studu. Celým postupným vývojem se došlo k tomuto postoji. Často slyšíme říkat, že bible nemiluje tělo, že je zahaluje a že se za ně stydí. Proto prý je třeba se vrátit k pohanské tradici, která se naopak pyšní tělem a odhaluje ho. Toto tvrzení není zcela pravdivé. Stačí se o tom přesvědčit přečtením nádherných slov sv. Pavla: “Tělo však není stvořeno pro smilstvo, ale pro Pána a Pán pro tělo” (1 Kor 6,13). Bible odmítá jakýkoliv dualismus.

Tělo není jenom oděv, který si oblékneme a který pak opustíme. Tělo, to jsme my samotní, ono nás vytváří a vyjadřuje. Tělo obsahuje náboženskou pravdu. Je chrámem Ducha sv. Proto také život duše bez těla je něco neúplného a proto tělo vstane z mrtvých skrze milost Boží.

Jistě, tělo je zatíženo hříchem, ale ono samo chová v sobě nesrovnatelnou důstojnost. Vše, co vyjadřuje tělo, je tedy výrazem celé osoby. Tělo je jakoby jakousi řečí, ono mluví a je privilegovaným prostředkem ve styku s druhým člověkem. Tělo, které se zahaluje, hlásá potřebu určité distance za účelem rozvíjení citů a zachování vzájemné svobody. Dotýkáme-li se těla, dotýkáme se celé osoby. Proto nemůžeme považovat tělo za věc bezvýznamnou. Vše, co je z těla, je také z duše. Není možno mluvit o nějaké pruderii. Křesťanství nemiluje ani falešnou skromnost, ani falešný ostych. Naopak: Miluje projev něžných a upřímných citů stejně jako projev úplné svobody. Ta však může být ohrožena, když je tělo zcela zahaleno: to je závoj islámu - anebo když je úplně odhaleno: a to je situace běžná na Západě. Milovat tělo, respektovat tělo a uplatňovat je správným a krásným způsobem pro radost ze vzájemného styku plného respektu a pravdivosti - to je správný křesťanský přístup.

Nový totalitarismus?

V této oblasti je nutno se zcela vážně ptát, zda nyní nestojíme tváří v tvář novému totalitarismu, jehož zrození evidujeme. Této otázce se na Západě (a zvláště ve Francii) nemůžeme vyhnout. XX. století bylo epochou velkých ideologií, které se pokoušely zotročit lidskou bytost. Tyto ideologie se rozšiřovaly často velmi rychle a téměř nepostizitelně, a celá společnost je nakonec přijala.

V naší nynější situaci nestojíme snad před vznikem totalitarismu sexu? Vezměme za důkaz jen programy televize a reklamní plakáty. Můžeme samozřejmě namítnout, že to jsou jen okrajové společenské jevy, sice politováníhodné, ale proti nimž nemůžeme nic podniknout. A co když je to něco mnohem závažnějšího? Cožpak se celá společnost neřítí do nového konformismu, jehož dominantou je sex?

Způsob, jak se u nás ve Francii bojuje proti AIDS, si zaslouží hlubokou analýzu. Je vůbec respektován názor křesťanů v této věci? Jestliže jejich názor v této věci není respektován, pak proč? Cožpak se křesťané mají sami vyhubit a zaniknout? Cožpak nemáme právo vychovávat naše děti podle svého přesvědčení? Žijeme ještě vůbec v demokracii? Abych to řekl "naplno", ptám se, zda se sex nestává novým lidovým náboženstvím se svými "svatými" a svými kolektivními formami kultu a propagandy. Můžeme si také klást otázky na roli, kterou hraje v této oblasti státní školní výchova. To všechno je tím nebezpečnější, protože to existuje ve společnosti, která si toto všechno ještě vůbec neuvědomuje. Neobaleně řečeno: Je Francie v oblasti sexu a studu ještě svobodnou zemí?

Nutno reagovat statečně a s odvahou

Jako křesťané nemůžeme toto všechno přijmout. Jedním z nejkrásnějších postojů křesťanství XX. století byla jeho nekonformnost, jeho rezistence vůči ideologiím. Není již možno jenom naříkat. Žijeme v demokracii a máme povinnost jednat a mluvit. Jeden dopis, jeden projev odvahy, má nyní ohromnou, přímo prorockou cenu. Radnice např. nereagují na petice, ale individuální dopisy, věrohodně motivované, na oznámení v tisku. Existují také zákony, které nejsou respektovány, ale jejichž dodržování si můžeme vymoci.

Jedna manželská dvojice z komunity Emmanuel našla ve své poštovní schránce pornografickou publikaci a zahájila proti vydavatelství, které ji tam dalo vložit, soudní proces. Tento proces manželé vyhráli. Psal o tom i tisk. Sto soudních procesů tohoto typu by určitě něco ve Francii změnilo. Jestliže nic proti zlu nepodnikneme, pak si nestěžujme. Máme k dispozici všechno k tomu, abychom bránili sebe i společnost. Je třeba se jen do toho pustit, zorganizovat a konečně se pohnout.

Což se nás nedotkne věta Ježíšova, týkající se dětí?

"Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře" (Mk 9,42). Tento text je velmi působivý, ale žádá, abychom se žádným způsobem nestali spoluviničky na Zlu.

To žádá odvalu, svobodu a nezávislost ducha. Není to náhodou, když Jan Pavel II. ve své encyklice Veritatis splendor věnuje dlouhé pasáže možnosti mučednictví křesťanů v dnešní době.

Jistě, každý není povolán k mučednictví krve, ale každý je povolán k svědectví života a k činům pro Krista tváří v tvář světu, řídicímu se do zkázy. “Jestliže mučednictví, k němuž je povoláno jen málo, představuje vrchol svědectví mravní pravdě, existuje také svědectví, které mají vydávat křesťané každodenně i za cenu utrpení a těžkých obětí. Skutečně, tváří v tvář mnohým těžkostem, které se staví v cestu věrnosti mravnímu řádu v denním životě, je křesťan vyzýván, aby se za pomoci Boží angažoval, někdy i heroicky, za věc Boží. Je-li podporován ctností statečnosti, pak může i - jak říká sv. Řehoř Veliký - dospět až k tomu, že bude milovat obtíže tohoto světa v očekávání odplaty na věčnosti.” Cožpak to není pro nás krásná výzva a krásné poslání?

P. Bernard Peyrous

(Il est vivant - No 102/94, str. 31

přel. Fr. Maliňák

Hrdinství křesťanské matky

28. dubna Jan Pavel II. prohlásil za blahoslavenou lékařku (Janu) Giovannu Berettovou-Mollovou (1922-1962

Jana čekala v 39 letech čtvrté dítě. Lékaři zjistili zhoubný nádor na děloze. Mají nádor odstranit? Jistě se vynoří znovu před koncem těhotenství. Bylo by řešení: odstranit celou dělohu. To by znamenalo obětovat dítě, které v ní žije a roste.

Matka neváhala ani na okamžik a rozhodně prohlásila lékařům: “Jde-li o to, rozhodnout mezi dítětem a mnou, nerozpakujte se ani trochu: Žádám, abyste se rozhodli pro dítě! Zachraňte je!” Jako chirurg a dětská lékařka dobře věděla, o čem mluví. Souhlasí, aby se nádor odstranil, jakmile nebude hrozit dítěti žádné nebezpečí. To ulehčí těhotenství, aniž by se odstranila příčina zla - tím si byla úplně jistá. Chtěla by však všemi silami chránit život svého dítěte až do porodu.

Fibrom byl tedy po druhém měsíci odstraněn, nebyla však vyléčena. Před ní bylo ještě sedm nekonečných měsíců. Ona souhlasila. Věděla o chmurné prognóze: naděje na přežití nepřevyšovala pro ni deset procent. Myšlenka, že tu zanechá děti a svého muže, ji zarmucovala. I když její bolest trvala stále a byla často velmi silná, nedávala na sobě nic znát. Jako dříve vykonávala své povinnosti matky a také ke svému muži byla velmi pozorná a milá.

Provozovala také dál své lékařské povolání a byla u nemocných oblíbena pro svou mírnost, laskavost, šlechetnost a nezištnost. V její blízkosti nacházeli nemocní útěchu. Dalo by se říci, že už její přítomnost urychlovala proces uzdravování.

V době čekání na porod pečlivě zařídila své osobní věci, jakoby se chystala na dlouhou cestu. Ponechala si svůj úsměv. Savina, malá pomocnice v domácnosti, dosvědčuje: “Viděla jsem ji vždycky spokojenou, i v posledních měsících jejího života. Nikdy si nenaříkala, Za nic na světě by nevynechala denní mši svatou.” Zkrátka: svatost všedních dnů.

Knězi, který k ní přicházel zpovídat a přinášel jí do nemocnice svaté přijímání, řekla: “Ano, já důvěřuji Bohu. Nyní je potřeba, abych splnila svoji povinnost matky. Obnovuji Pánu svou odevzdanost života. Jsem odhodlána ke všemu, jen když mé dítě bude zachráněno.”

Operace - odstranění fibromu - byla velmi choulostivá. Šev, který vznikl na děloze po odstranění fibromu, představoval riziko, že ve čtvrtém nebo pátém měsíci praskne, což by mělo za následek smrt matky.

Jana věděla o všem. Modlila se a prosila, aby se i jiní modlili, ne aby ona sama z toho vyšla ve zdraví, ale aby neztratila dítě. Ve službě své rodině byla po operaci velmi aktivní. Dokonce poskytovala ordinanční hodiny jako lékařka.

Přesto věděla, co ji čeká: “To nejhorší je ještě přede mnou,” řekla svému bratru, který je knězem.

Cíle bylo dosaženo. “Jdu do nemocnice a nevím, zda ještě přijdu domů,” řekla své přítelkyni. “Modli se za mne, mám strach. Modli se, aby se mi podařilo splnit Boží vůli,” svěřila se jiné přítelkyni. Pokoušeli se jí domlouvat, že se nemá obětovat: má tři děti. Přesto vždy

odpovídala: “Chci, aby moje dítě žilo.”

Na Velký pátek 20. 4. 1962 přišla do porodnice v Monze. “Jsem připravena na vše, co Bůh chce,” odpovídala. Porod trval dost dlouho a byl provázen nevýslovnými bolestmi. Malá Jana-Emanuela přišla na svět po ránu na Bílou sobotu - krásné dítě, vážilo 4,5 kg.

Stav matky se rychle horšil. Krutě trpěla. Aby lépe ovládala silné bolesti a zabránila sténání, tiskla mezi zuby kapesník. “Kdybys věděla, jak je bolestné muset zemřít a zanechat tři děti!” říkala své sestře Virginii, která kvapně přicestovala z Indie, kde působila v misiích. Jana měla ještě sílu svěřit děti svým sestrám a dát jim a svému manželovi pokyny. Zůstala jí bolest, že bude obviňována, že ponechala svého manžela a děti “ve štychu”. Pietro se snažil rozptýlit její pochybnosti.

Ve středu velikonočního týdne nastoupila agónie. Líbala misijní kříž Virginie a opakovala: “Ježíši, miluji tě!” V okamžiku, kdy jí bylo dopřáno trochu klidu, řekla svému muži: “Pietro, byla jsem už na věčnosti! Kdybys věděl, co jsem viděla!”

V sobotu 28. dubna 1962 odevzdala Jana o osmé hodině ráno svou krásnou duši Bohu za přítomnosti svého muže a čtyř svých sester a bratří.

28. dubna 1994

32 roků po své smrti byla Jana (Giovanna) Berettová-Mollová v Římě papežem Janem Pavlem II. prohlášena za blahoslavenou. Je vzývána zvláště matkami v nouzi. Je světicí pro naši dobu, v níž matky heroicky žijí svůj dnešní den, ale také pro dobu vraždění nevinů v těle svých matek... Její smrt ukazuje podivuhodným způsobem na Kristovo slovo: “Nikdo nemá větší lásky jako ten, kdo vydává svůj život za své přátele.” Celý Janin život je hymnem na pravé hodnoty života, který se žije podle evangelia.

Doslov

Pietro, Janin muž, má 82 let a žije v Miláně. Jana-Emanuela, dítě matčiny oběti, je tam lékařkou. Nejstarší Janino dítě - Pietro-Luigi - je šťastný otec rodiny a doktor hospodářských věd. Také on žije v Miláně. Laura byla třetím dítětem: je doktorkou politických věd, spolupracuje se svým bratrem. Druhé Janino dítě, Maria-Zita, která se narodila 1957, zemřela v šesti letech, rok po své matce. Obě odpočívají v jedné kapli na hřbitově v Lesero.

Podle zahraničních pramenů

Ing. M. Polepil

Z dopisů čtenářů...

Milí přátelé, chtěla bych se s Vámi i se čtenáři podělit o sympatickou zkušenost se Světlem. Když v naší farnosti začal jeden obětavý muž roznášet lidem “Světlo”, bránila jsem se a odmítala ho, že nemám čas jej číst, že mi stačí KT. Měl se mnou trpělivost - přišel podruhé, potřetí. “Vezmi si ho, mně zbylo. Může ležet u vás, a ne u mne.”

Ale nezůstalo ležet. Přinesl mi i další číslo a nyní si už páteční večer bez “Světla” neumím představit.

Vykonala jsem nověnu k Božimu milosrdenství, která mě velmi posílila v náročné situaci, která vznikla kolem mého nečekaného pátého těhotenství. V životní zkoušce mi pomohly i další články.

Kéž “Světlo” svítí i mnoha jiným čtenářům.

A.Ch.

Z dopisů čtenářů...

Starost o čistotu mladých lidí

Jsem matka dvou malých dětí, a tak mi obzvláště leží na srdci otázka cudnosti. Setkala jsem se nedávno s devatenáctiletou svobodnou dívkou, která je těhotná. Svěřila se mi, jak byli její rodiče nešťastní, když se dozvěděli o jejím předmanželském styku. Co mne zaráží je, že ji její

rodiče učili stejné věci, jako učili moji rodiče mne, a přece její chování bylo docela jiné než moje.

Když jsem později přemýšlela o její situaci, viděla jsem mnoho společných rysů i u našich současníků. V době, kdy jsme spolu s manželem chodili (bylo mi 28 let, když jsem se vdala), bylo pro moje vrstevnice zcela běžné vyspat se s přítelem. Pokud jsem potkala někoho, kdo cenil cudnost tak jako já, bylo to vzácné a bylo to předmětem vtipů o exkluzivním "panenském klubu". Myslím, že tento "klub" nikdy neměl víc než 20 členek. Dnes začínají být mladí lidé sexuálně aktivní v hrozně nízkém věku. Co způsobilo, aby se ta mladá dívka rozhodla jinak než já, když ji, pokud vím, učili rodiče stejné věci, jaké bych já učila své dcerky? To mne děsí. Dostalo se mi ohromného štěstí - ne, požehnání - že jsem směla potkat muže, který měl nejen stejnou víru, ale jako já si vážil předmanželské a manželské cudnosti. Jenom se modlím, aby i naše děti byly tak požehnány ve výběru manželů.

Z dopisu čtenářky

Z dopisů čtenářů...

... Jsem nadšena, že nabízíte možnost projevit Sv. otci sympatie a úctu.

... Váš časopis čtu jedním dechem od začátku až do konce. Pak putuje po celé rodině a všem se líbí.

Vaše vděčná čtenářka

A. O., Vsetín

Znáš svoji víru?

1. Co znamená žít s Bohem?

Žít s Bohem znamená žít v milosti Boží.

2. Co je to milost Boží?

Milost Boží je skutečná, účinná a nadpřirozená přítomnost Boží lásky v naší duši.

3. Co se děje milostí posvěcující?

Milostí posvěcující jsme pozdviženi do samého středu lásky Nejsvětější Trojice.

4. Co působí milost pomáhající?

Milostí pomáhající je náš rozum osvěcován, aby viděl nadpřirozené pravdy, a vůle je posilována, aby chtěla a konala dobro v tomto nadpřirozeném světle.

5. V jakém stavu přichází každý člověk na svět?

Každý člověk přichází na svět bez milosti posvěcující.

6. Co je příčinou, že se člověk rodí bez milosti posvěcující?

Každý člověk nese od prvopočátku své existence na své duši dědičnou vinu.

7. Jak tato dědičná vina vznikla?

První člověk byl stvořen a žil v milosti posvěcující. Dopustil se těžkého hříchu pýchy a neposlušnosti a ztratil tak pro sebe i všechny své potomky stav milosti posvěcující.

8. Kdo jediný mohl toto napravit?

Tento stav napravitel jedině Vykupitel = Ježíš Kristus = Bohočlověk tím, že žil lidský život a dobrovolně podstoupil smrt na kříži.

9. Jak může člověk opět získat milost posvěcující?

Milost posvěcující může člověk získat: Uvěří-li v Krista, přijme-li jeho křest a řídí se jeho evangeliem.

10. Jak člověk ztrácí milost posvěcující?

Milost posvěcující člověk ztrácí každým těžkým hříchem.

11. Jaké dal prostředky Ježíš Kristus k zachování, rozmnožení a znovuzískání milosti?

Jako pramen milosti stanovil Kristus svátosti.

12. Které svátosti ustanovil Ježíš Kristus?

Kristus ustanovil sedm svátostí:

- Křest.
- Břmování.
- Svátost oltářní - Eucharistii.
- Svátost kajícínosti - smíření.
- Svátost pomazání nemocných.
- Svátost manželství.
- Svátost svěcení kněží.

13. Co je svátost?

Svátost je viditelné znamení, jímž se uděluje neviditelná, nadpřirozená milost.

P. Gabriel OP

Církevní aktuality

Na obranu počatého života

Polská Unie obránců života sdružující světské i duchovní osoby vyzývá k celonárodní podpisové akci proti iniciativě skupiny poslankyň usilujících o liberalizaci potratového zákona. Zároveň doporučuje toto hnutí též demonstrace, modlitební bdění a další akce ve prospěch intence nenarozených.

Agca přeje papeži zdraví

Mahmed Alí Agca, turecký atentátník na Sv. otce Jana Pavla II. v r. 1981, mu poslal z vězení přání brzkého uzdravení po nedávném zlomení krčku stehenní kosti. "Bez papeže, bez Vatikánu by zavládlo na Západě barbarství," napsal ve svém poselství Alí Agca. Tuto informaci zveřejnil italský katolický deník "L'Avvenire".

Další encyklika na obzoru

Jak oznámil polský katolický týdeník Gosc niedzielny, Sv. otec Jan Pavel II. během svého pobytu v nemocnici využil doby k přípravě nové encykliky. Zároveň papež podle zprávy listu pracoval nad mnoha dokumenty, které připravuje ke zveřejnění.

Zakončení synodu africké církve

Slavnostní liturgií ve Svatopetrské bazilice ve Vatikáně skončilo 8. května mimořádné zasedání Biskupského synodu pro Afriku. Jménem Sv. otce, který byl v nemocnici, vedl obřady kardinál Francis Arinze. V závěrečném prohlášení zdůraznili afričtí biskupové termín "Církev jako rodina" a vyslovili se proti chystanému dokumentu pro konferenci o demografii a rozvoji v Káhiře, který počítá s vnucením interrupcí méně rozvinutým zemím.

Sv. Vojtěch i pravoslavným světce?

Pravoslavný patriarcha Moskvy a celé Rusi Alexij II. potvrdil na tiskové konferenci v Moskvě, že u příležitosti 1000. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha bude tento český světec připočten ke svatým jeho církve. Katolický arcibiskup polského Hnězdna H. Muszynski prohlásil, že jestli ruská pravoslavná církev tento akt uskuteční, dostane darem část ostatků sv. Vojtěcha, nacházejících se v Hnězdně.

Sv. otec obrátil gangstera

Šéf mafiánské Camorry z Neapole Carmine Aliferi řekl podle italských masmédií v Římě, že byl obrácen v květnu r. 1993 promluvou Sv. otce Jana Pavla II., který tenkrát na Sicílii řekl: "Mafiáni, číňte pokání!" Tato slova Aliferiho zasáhla hluboce a nedala mu spát do té doby, dokud se nerozhodl radikálně skoncovat se svou zločinnou činností a navázat spolupráci s policií.

Papež nepomýšlí na rezignaci

Tiskový mluvčí Svatého stolce arcibiskup J. Navarro-Valls sdělil, že spekulace o údajné rezignaci Sv. otce Jana Pavla II. se nezakládají na pravdě. Naopak Sv. otec podle preláta Navarra žertovně řekl v Gemelliho klinice, kam byl hospitalizován po svém nedávném úrazu v koupelně, svému ošetřujícímu lékaři prof. dr. Fineschimu: “Profesore, pro vás i pro mne existuje pouze jediná volba: Musíte mne uzdravit. A já musím být zdrav, neboť není žádné místo pro penzionovaného papeže.”

Také starokatolíci vysvětlí ženy

Synoda starokatolické církve pro Německo na svém zasedání v Mohuči rozhodla 124 hlasy proti 10 o připuštění žen ke kněžskému svěcení. Tím se němečtí starokatolíci připojili k nedávnému rozhodnutí anglikánské církve. Starokatolická církev vznikla v Holandsku z protestu proti odsouzení jansenismu papežem Inocencem XI. r. 1723, celosvětového rozšíření doznala potom po r. 1870 na základě odmítnutí dogmatu o papežské neomylnosti, vyhlášeného Prvním vatikánským koncilem. Od Druhého vatikánského koncilu vedou římstí katolíci s touto církví, jež má platně svěcené biskupy a kněze, ekumenický dialog. Ten však bude vážně narušen, jestli se synody starokatolické církve v jiných zemích připojí k rozhodnutí německých starokatolíků.

“Církevní průkaz” pro fotografy

Podle rozhodnutí správy římské arcidiecéze musejí všichni, kdo budou chtít v chrámech fotografovat bohoslužby včetně svateb, křtů a pohřbů, se prokázat zvláštním “církevním průkazem”. Ten bude vystaven na základě absolvování krátkého kursu pořádaného arcidiecézí, kde si osvojí dotyčný fotograf, profesionál i amatér, schopnost fotografovat tak, aby nerušil průběh bohoslužeb.

“Demografická exploze” podvodem

“V posledních dvou staletích nenastala žádná demografická exploze, nehrozí žádné přelidnění Země,” řekl na XVII. Mezinárodním kongresu o rodině francouzský profesor Dumont. “Vrchol demografického vzrůstu máme už dávno za sebou - byl dosažen roku 1968. Statistiky hovoří jednoznačně, že od tohoto roku probíhá naopak pozvolný, ale soustavný pokles porodnosti na celém světě včetně rozvojových zemí. V posledních 12 letech poklesly porodnosti v Mexiku o 29 procent, ve Srí Lance o 32 procent, v Brazílii o 40 procent. V Evropě porodnosti stačí zajistit prostou reprodukci. Lidé si odvykli mít více dětí, neboť dnešní lékařská věda dává podstatně větší záruku než minulá, že děti přežijí,” řekl mimo jiné profesor Dumont. Strašák přelidnění je velkým podvodem potratových klinik a výrobců antikoncepčních prostředků. Dále upozornil, že bude-li ve vyspělých zemích Evropy a Severní Ameriky pokračovat současný pokles porodnosti, zanikne tato civilizace nejpozději do r. 2250.

Devadesátiny prof. Piepera

Známý německý katolický filozof prof. dr. Josef Pieper se dožil vzácného životního jubilea 90 let. Působil dlouhá léta jako profesor filozofické antropologie na univerzitě v Münsteru a proslul svými pracemi na téma osvícenství a svátost v dnešním světě. Je významným obhájcem západní křesťanské tradice proti vlivům asijských myšlenkových proudů.

Katechismus v půlmilionovém nákladu

Světový Katechismus katolické církve v německy mluvících zemích dosáhl nákladu půl milionu výtisků. Jedná se o kapesní vydání v ceně 25 marek. Je to dosud nejvyšší náklad katechismu za posledních několik desítek let v německém jazykovém prostředí. Světový náklad katechismu se dosud pohybuje mezi čtyřmi až pěti miliony exemplářů.

Pamětní deska mučedníkovi

Ve Štýrském Hradci v Rakousku byla odhalena pamětní deska německému katolickému knězi Maxi Josefu Matzgerovi, který byl před padesáti lety popraven nacisty v Berlíně - Brandenburgu pro svoji protinacistickou činnost. Rakouský církevní historik Liehmann staví Metzgera vedle Maxmiliána Kolbeho, Franze Jägerstättera a Dietricha Bonhoeffera jako "mučedníka za mír, křesťanství a ekumenismus".

Pomoc pravoslavným

Západoevropská katolická charitativní organizace "Kirche in Not" (Církev v nouzi), která se v minulosti zaměřila především na pomoc křesťanům v komunistických státech, hodlá nyní shromáždit prostředky na finanční pomoc ruským pravoslavným duchovním. Zakladatel této organizace otec Werenfried van Straaten, známý pod přezdívkou "špekfátr", vyzval ke sbírce ve prospěch ruských pravoslavných duchovních, kteří žijí podle údajů, které má k dispozici, ve velké hmotné chudobě.

Z domova...

1. června proběhlo v Ostravě slavnostní otevření dvou charitních domů, a to "Charitního domova sv. Františka pro muže bezdomovce" a "Charitního domova blahoslavené Zdislavy pro matky v tísní". Oba domy posvětil olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Podrobnější zprávu přineseme v příštím čísle.

Ve středu 1. června večer se shromáždila křesťanská akademická mládež Univerzity Palackého v Olomouci v kostele Panny Marie Sněžné, aby u příležitosti zakončení akademického studijního roku poděkovala za dary a pomoc Ducha svatého.

V zaplněném kostele sloužil mši svatou arcibiskup Jan Graubner a s ním koncebrovali kancléř kurie P. Šich a duchovní správce kostela P. Michal Altrichter SJ. Při mše sv. se udílela svátost křtu několika vysokoškolákům, svátost biřmování i první svaté přijímání.

Vysokoškolská schola, doprovázená hudebními nástroji, zpívala při liturgii. Arcibiskup Jan ve své promluvě k vysokoškolákům vyzval mladé lidi k vydávání svědectví víry a radostnému a angažovanému pojetí křesťanství.

O první sobotě v měsíci, 4. června se konala již tradiční pouť v poutním kostele Navštívení Panny Marie ve Frýdku, které se zúčastnil arcibiskup Graubner s věřícími karvinského děkanátu.

Pouť začala v 16 hodin společnou modlitbou svatého růžence, v 17 hod. následovala adorace před vystavenou Nejsv. Svátostí oltářní a po ní sloužil otec arcibiskup mši sv. spolu s kněžími. Věřící měli možnost přistoupit ke svátosti smíření. Mládež a pěvecké sbory z různých farností doplňovali liturgii svými zpěvy.

Arcibiskup Graubner ve své promluvě se vrátil k liturgii svátku Navštívení Panny Marie, která navštívila svou příbuznou Alžbětu: i my máme napodobit ve svém jednání s domácími lidmi a nejbližšími Pannu Marii a Alžbětu: abychom nebyli mrzutí, unavení a plni kritiky na své okolí. Abychom i my řekli Bohu své "Ano" a takto naplnění Bohem přicházeli k druhým s radostným poselstvím. To bude náš příspěvek k mariánské evangelizaci všude tam, kde jsou lidé nevnímaví, kterým chybí víra, naděje a láska.

V sobotu 11. června zahájil svou cestu diecézemi Českých zemí Svatováclavský relikviář. První cesta z Prahy vedla do chrámu sv. Bartoloměje v Plzni a pokračuje dalšími místy plzeňské diecéze.

Porta Catholica 1994 se uskutečnila 11.6. v Benátkách nad Jizerou (sedmý ročník).

Katolická porta 1994 se uskuteční 25.6. v Rožnově pod Radhoštěm.

Ve známém klášteře Porta coeli v Předklášteří u Tišnova se konala v neděli 12. června přehlídka mladých chrámových sborů pod názvem Porta coeli 94.

Pout' u rotundy sv. Petra a Pavla na Hůrce u Starého Plzece dne 25. června, mše sv. ve 14 hod. za účasti plzeňského biskupa Františka Radkovského.

Seminář o vnitřním uzdravení se uskuteční v Brně na Grohově 16 ve dnech 1.-10.7.1994 a povede jej P. Elias Vella z Malty. Seminář je určen pro kněze a laické vedoucí společenství (charismatické obnovy). Přihlášky a informace na telefonu 0506/2357 (ŘKFÚ Blansko).

Až do konce července trvá výstava k 650. výročí povýšení pražského biskupství na arcibiskupství a položení základního kamene ke katedrále sv. Víta v probošství Pražského hradu.

K 1000. výročí smrti sv. Wolfganga má navštívit diecézi Řezno (SRN) dne 27. června pražský otec arcibiskup Miloslav Vlč. (podle ZPA a ZPD)

Jak mluvit dnes v rodině o Bohu (3)

Jak vnímáme Boha?

Kdo se takto po Bohu táže a jej hledá, tomu budou takové prožitky napomáhat postupně ke stále většímu a hlubšímu poznání Boha. Toto poznání nebude spočívat v rychlém vyjmenování vlastností uspořádaných rozumem, nýbrž ve způsobech setkání, která se budou dotýkat našeho nejhlubšího nitra.

Projdeme-li uvedené připomínky, které mluvily o tom, kde a jak se Bůh v našem životě projevuje, můžeme říci: Bůh se projevuje jako původ a zdroj mého bytí, jako prvotní základ, na němž spočívám, který dává souhlas k mé existenci a chce ji.

Bůh se projevuje jako moc, která mi ukládá odpovědnost a pak se dovolává mého svobodného rozhodnutí; moc, která mi dává spoluúčast na své péči o tento svět a dává mi vědomí, že tuto spoluúčast mám přijmout.

Bůh se projevuje jako naplnění mých nejhlubších tužeb: mé touhy po uznání a porozumění, mé touhy po tom, abych byl milován a mohl milovat; touhy po jistotě, bezpečí a po dokonalém naplnění mého bytí.

Bůh se projevuje jako nejhlubší smysl mého života. Život má smysl už tehdy, jestliže se učíme a pracujeme, milujeme a staráme se o druhé, usilujeme o dobro a sami se stáváme dobrými. A to všechno jsou jen kousky celkového smyslu. Mohou vypadnout. Bůh stojí za tím vším jako opravdový a hlavní smysl, který působí, že můj život je ve všech věcech, i ve zdánlivě nesmyslných, plný toho definitivního smyslu.

Bůh se projevuje jako vnitřní síla, která zabraňuje mému zoufalství, posiluje mne, povzbuzuje, dodává mi útěchy, odvahy, vytrvalosti a svěžesti, jestliže se jen tomuto konečnému tajemství s důvěrou oddám, vnitřně mne vede, jestliže se mu ve víře otevřu.

Bůh se projevuje jako velký Dárce: nejsem-li otupělý, spatřuji ho jako vlastního dárce všeho dobra za všemi zprostředkujícími instancemi.

Bůh se projevuje konečně jako ten, kdo vskutku miluje, jako věrný a spolehlivý Přítel, po němž touží mé srdce a v němž může navždy spočinout.

Živé poznání - předpoklad pro naše mluvení o Bohu

Pozorujeme, že toto je docela jiný druh vědění o Bohu než takové vědění, které vyplývá jen z naučených vět, získaných možná i ve špatném, jen mozek zatěžujícím vyučováním náboženství.

Vědění založené na vlastních prožitcích, pro něž se musíme stále znovu disponovat a otevírat, nám umožňuje, že nemusíme používat všeobecných slov, připomínajících často jen prázdné slupky. Kdo má takové vědění, mluví jako člověk, jenž prožil to, co říká, jako ten, kdo o Bohu opravdu něco ví, jako někdo, kdo má kontakt se skutečností. Nemusí se zardívat jako ten, kdo si není svou věcí zcela jistý. není rozpačitý, protože nemusí užívat slov, která by nevyrostla z jeho života. Může říkat to, co sám prožil a co zakusil v životě jako přehlubokou a opravdu vlastní zkušenost.

Už dávno se hlásí slůvko “ale”

Pravděpodobně vyrostl mezitím ve vás odpor nebo námitka. Snad vám to zní všechno příliš harmonicky nebo jaksi nevěrohodně. Neboť my dnes víme o tolika strašných věcech, které se zdají být v rozporu s tím, co jsme si řekli. Víme o válečných koncentračních táborech, vyhlazovacích válkách, o hladu a bídě, o křiklavých sociálních nespravedlnostech; známe obrázky malomocných, kteří zaživa zahnívají; možná jsme poznali člověka, který už po deset let odumírá se sklerózou multiplex, nebo lidi rozpadlé duševně až k bláznovství. To všechno je také skutečnost.

I vaše děti se budou setkávat s temnými stránkami života a budou se vás tázat: Proč musela naše babička zemřít? Proč zahynula malá Inge pod autem? A po vlakovém neštěstí: Což nemohl Bůh srážce vlaků zabránit?

Takové skutečnosti nesmíme brát ze zřetele. Naše řeč o Bohu jim musí odolávat. Bůh se projevuje ve světě - i v dětském světě - nikoliv jednoduše jako dobrý a milý. Jak mluvíme o tomto Bohu, před jehož očima se takřka toto všechno děje a o němž máme dojem, že by to mohl změnit a neučiní tak? Není on nakonec za to všechno odpovědný? Později se ještě k této otázce vrátíme. Nyní však už si zapamatujme: mluvit v rodině o Bohu není maličkost, poněvadž ani Bůh není maličkost, poněvadž nějakým způsobem musíme mít na zřeteli rozsah Boha v jeho celistvosti i propasti jeho tajemství, když chceme mluvit k dětem a odpovídat jim.

Bůh - temnota i světlo

Při pohledu na takové skutečně strašlivé události a poměry ve světě jako by se náš obraz Boha zatemňoval. Bůh se stává tíživým tajemstvím. Mnohý člověk činí Boha - zpoila nevědomky - odpovědným za ty strašné věci ve světě a nakonec by nechtěl s takto zpodobněným Bohem nic mít.

Bůh se projevuje v mém životě. To bylo světlo. Strašné věci ve světě - to je tma. Jak máme nyní vědět, jaký Bůh doopravdy je? Čeho se máme přidržet?

Kde se nám Bůh otevírá

Je jenom jedno místo, na němž můžeme vpravdě poznat, jaký Bůh je. A to je Ježíš Kristus. Tady otevírá Bůh své tajemství. Tady se v živém činu uskutečňuje angažovanost lásky, oběť a zmaření sebe až do krajnosti.

Bůh přichází v Kristu do situace lidí, stává se spolučlověkem a bratrem, volá, přivádí domů. V něm nám ukázal svou pravou tvář. Vzpomínáte si na podobenství o milosrdném otci a ztraceném synu? Takový je Bůh. Nebo na podobenství o ženě, která na kolenou hledá svou drachmu, svůj penízek a vymetá jej zpod skříně? Tak hledá Bůh nás. A nad všechna slova známe oběť jeho lásky až k smrti, ano až k smrti na kříži. Takový je Bůh; pro nás, pro všechny, pro každého jednotlivce.

A vzpomínám si na slova, že Bůh přijde, aby dokonal svět. Potom zcela prosadí své vlastní záměry, své bytí, svou lásku. Pak stvoří svět znovu, tak jako přivedl svého Syna ze smrti k životu a oslavil jej jako počátek dokončení všeho. Všem, jimž je Bůh uzavřený a temný, je dán v Kristu přístup k němu. “Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne,” praví proto sám (Jan 14,6). Kristus je branou, jíž je možno nahlédnout a vstoupit do světla Božího království. Kdo nahlédne dovnitř, ví

o Božím světle a dokáže je přenést i tam, kde se zdá Bůh temný.

Zkušenost a víra

Nyní pozorujeme, že přirozené zkušenosti nejsou úplným a definitivním poznáním Boha. I když jsou důležité, úplná odpověď přichází od samého Boha, který se nám zjevil v Kristu. Jestliže věříme jemu a jeho úplné oběti za nás, vstupujeme do té existenční oblasti, kde se vyřeší nesčetné existenční temnoty. Dostane se nám úplně jiných zkušeností. Jsou to zkušenosti víry. Potom zjišťujeme: Tak to jde, to je rozhodující. Na to je spolehnoutí. Odtud přichází láska. S Bohem se dá žít. U něho se stává člověk dobrým. Jenom je nutno brát jej vážně a odpovídat na jeho lásku. Musíme se k němu jenom připojit a jako on vnášet do světla dobro. A nalézt spojení i s těmi, kteří stojí také při něm. Pak se sami staneme světlem. Pak přijdou podivuhodné věci do našeho nitra: klid, radost, mír, láska, společenství, trpělivost, odvaha začínat v dobrém stále znovu a hluboké uspokojení a naplnění. Ne vždy stejně, někdy víc, někdy méně nebo vůbec ne. Avšak natrvalo - to teprve přijde.

Přítom se neomezujeme jen na vlastní zkušenosti víry, podílíme se na zkušenostech našich spolukřesťanů, které známe; každý má vlastní zkušenosti. Podílíme se kromě toho na zkušenostech různých velikánů v lidu Božím, na celém proudu staletých zkušeností i na proudu zkušeností dnešních lidí, které sice osobně neznáme, ale o nichž se dovídáme. V tomto světle dokážeme odporovat ve víře temnotě našeho života a překonávat ji. “Nad světem zvítězilo právě toto: naše víra” (1 Jan 5,4).

Velké tajemství

Neztrácejte prosím trpělivost. Hned se dostaneme k rozhovorům s dětmi. Ale je nutno říci ještě jednu věc o Bohu, bez níž bychom nedovedli čelit otázkám v našem vlastním nitru, ani otázkám, které nám mohou klást děti. A copak není už toto všechno látka k rozhovorům mezi manželi nebo s přáteli, které jste si snad pozvali? V rodině můžeme mluvit o Bohu též tak, že jsou přítomni přátelé. Rozhovor mezi dvěma lidmi dospěje snadno k mrtvému bodu. Za účasti dvou nebo tří se stane živějším.

Poslední věc, kterou si musíme objasnit, je to, že Bůh je velké, nepochopitelné tajemství. Nedá se o něm mluvit tak, jako by všechno bylo jasné. To, co je v Bohu nevyzpytatelné, se nám možná nejspíš objasní, když zjistíme, že protiklady, které se jinak vylučují, se v Bohu tajuplně sjednocují.

Což se nevyskytuje i u velkých lidí? Ně kterému velmi jemnému člověku můžeme svěřit úkoly, které vyžadují značné výkonnosti a silně vytrvalosti. Existují však lidé, v nichž se v podivuhodné míře spojila jemnost a síla. Je to příznak jejich vnitřního bohatství a povahové velikosti. Je někdy až nepravděpodobné, co významní lidé v sobě současně nosí. Takové poznatky jsou pro nás mostem k pochopení Boha.

“Protiklady” v Bohu

V oblasti našich zkušeností jsou muž a žena protiklady, které se vylučují. Bůh je v sobě dokonale sjednocuje. Je nám otcem a zplodil nás, jak praví bible (Jak 1,18). To poukazuje na skutečnost, že je nám matkou.

Mladý a starý jsou protiklady, které se vylučují. Bůh je mladý i starý zároveň. Je mladý, svěží, neopotřebovaný, nic v něm není zestárlého, unaveného nebo překonaného; a zároveň je tím, kdo je zcela starý, kdo je od věčnosti.

Bůh je pro nás tou nejbližší i nejvzdálenější bytostí. Je v nás, jak říká Augustin, je nám blíž, než jsme si my sami - tajemná, pravdivá slova; zároveň je nám tak vzdálen, že ho nemůžeme dosáhnout žádným z prostředků, které máme k dispozici.

Bůh je vševládoucí i všechno trpící. O všemohoucím Bohu se mluvívá často. Bůh však zároveň trpí v trpících lidech. Působíme-li někomu utrpení, zasahuje toto utrpení také Boha. “To

jste učinili mně,” praví Pán v evangeliu (Mt 25,40). Je účinek jeho lásky. Poněvadž Bůh všechny lidi miluje, spolutrčí všechno utrpení těch, které miluje. Tak je tomu přece už u opravdové lidské lásky. Tím spíš je tomu tak u Boha, jenž je Lásky. Nikdy není nezúčastněným divákem, nýbrž vždy je plně přítomen a zcela zúčastněn. Ba ještě víc než my chápe celou nesmyslnost zloby a hrůzu utrpení a neskonale víc miluje než my, trpí daleko víc než všichni lidé. Nad tím je nutno se dobře zamyslet.

A vytváří se nám další dvojice protikladů: trpící a blažený Bůh. První slovo jsme se právě snažili pochopit novým způsobem. Druhé se nachází u svatého Pavla (1 Tim 1,1). Jak v něm může být obojí? Možná je i zde jakási podobnost v lidských zkušenostech. Otec, matka u hrobu svého dítěte. Naplnila je přemíra smutku a přesto je na dně jejich duše důvěra, útěcha a naděje věřících, poněvadž věcí, že i na toto se nachází v Bohu odpověď.

Z těchto protikladů můžeme snad vytušit, že i toto je u Boha slučitelné: Bůh, který se zcela angažuje, zasazuje, obětuje, jak to učinil v Kristu, a zároveň je zcela v pozadí, ustraněný, neprosazuje se, nepřevrací náhle světový řád ani nepůsobí jako kouzelník, nýbrž docela jinak, svým způsobem, skrytým řízením, a potom tak, jak přeměnil katastrofu Ježíšovy smrti ve vzkříšení a oslavu.

Ano, dokonce tento protiklad musíme přijmout: Všemohoucí Stvořitel všech věcí a bytostí a zároveň bezmocný, jemuž se každý může posmívat, s nímž mnozí jednají tak, jako by byl vzduch, jehož můžeme oslovit, kterého hledáme a který hledá nás.

Tyto protiklady nám umožní uvědomit si trochu rozsah Boha a jeho nepochopitelného tajemství. Musíme s nimi žít. Náš mozek je nerozřeší. Musíme tyto protiklady přijmout do svého nitra. Pozvolna budeme zjišťovat, že je to tak v pořádku. Pak budeme mít základ pro správnou řeč o Bohu. Ne že by nám bylo všechno jasné. Ne že bychom dovedli všechno rozluštit důkazy a lidskou logikou, ale jsme schopni úcty a klanění před Bohem a cítíme: To je správná odpověď.

Nemůžeme ovšem smýšlet a mluvit o Bohu vždy na této úrovni. K tomu je daleká cesta.

Musíme však to, o čem byla řeč, mít takřka ve svém podvědomí, ba ještě víc: v nejhlubším nitru; pak najdeme snadněji správný tón při mluvení o Bohu a najdeme řeč, která bude věrohodná.

Jen láskou je možno změnit svět, jen láskou

Svatá Maria, Matko Boží,

zachovej mi srdce dítěte, srdce čisté

a průhledné jako horský pramen,

vypros mi srdce prosté, které neživí

v sobě smutek a hořkost,

srdce velkomyslné a obětavé, srdce

něžné a soucitné,

srdce věrné, které nemyslí na sebe,

které nezapomíná na žádné dobrodiní

a nevzpomíná žádné křivdy.

Dej mi, ó, Maria, srdce tiché a pokorné,

které miluje a nečeká odplatu,

srdce veliké, nikdy nemalomyslníci,

které neochlazuje žádný nevděk,

které neunavuje žádná lhostejnost,

srdce ve všem hledající slávu Ježíše Krista,

zraněné láskou k němu ranou,

která se může zahojit jen v nebi.

I. S.

Malý slovník “Nového věku”

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí Nový věk (New Age), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

Feminismus

F. je původně název pro organizované ženské hnutí. Vzniklo v minulém století jako výraz snahy v minulém století jako výraz snahy o emancipaci ženy. V rámci New Age získalo silný impuls k oživení motivovanému také z hlediska světonázorového. Je výrazem úsilí ukončit éru patriarchátu, která je podle New Age spojena s křesťanstvím a racionalismem, a formovat svět podle ženských “ctností” k lepšímu blahu, než tomu bylo dosud. K tomu má sloužit návrat k pohanským mýtům a kultům, v nichž žena a její symboly zaujímaly přední místo. Ženské božstvo není prý cizí a transcendentní, nýbrž je přítomné a hmatatelné, neboť je totožné se Zemí, na které žijeme. */Meditaci a zahleděním do vlastního nitra může prý člověk tuto Matku-bohyni odhalit sám v sobě. Na Západě se rozvíjejí i různé mytické obřady, vytvářejí ženská společenství žen, které se cítí zklamány v tradičních církvích. Některé z nich obdivují nebo i napodobují dávné čarodějnice a vědmy. Ideologicky směřuje New Age k překonání dualismu mezi mužem a ženou do “nové harmonické jednoty, ve které se snoubí mužské myšlení a ženská intuice” (Capra). Tento “ženský prvek” spolu s tajemnou */ezoterikou propůjčují propagandě New Age zvláštní přitažlivost.

Výročí vyhrané duchovní bitvy

V červnu před 45 lety se komunistická strana pokusila rozložit naši církev, rozdělit věřící proti biskupům. S pomocí několika kolaborantů režimu z řad kněží a laiků zorganizovala svou vlastní tzv. “Katolické akci” (říkali jí také “obrozená Katol. akce”). Českoslovenští katoličtí biskupové reagovali velmi pohotově a prohlásili ji za rozkolnou. “Její inspirátoři a povolavatelé upadli již ipso facto (činem samým, pozn. red.) do exkomunikace, tj. byli vyloučeni z církve..., neboť celá akce je namířena proti jednotě církve a církevní kázni” (společný pastýřský list 15.6.1949). Hned na to následoval dekret Sv. stolce z 20.6., který označil původce a šířitele za rozkolníky (schizmatiky) a odpadlíky (apostaty) a upozornil na jejich exkomunikaci ipso facto.

Výsledek byl takřka okamžitý: Kromě pár organizátorů všichni falešně informovaní kněží a laici odvolali své podpisy na listinách této rozkolné Katolické akce. I když na kněze i věřící vyvíjely různé složky státní moci obrovský tlak, ve velmi krátké době celá akce “usnula”.

Zprávy ze západních církví jsou smutné a znepokojivé. Množí se útoky na Sv. otce a na morální a věroučné základy církve: Nechybí vážné odchylky od pravé víry v publikacích některých teologů. V blízké budoucnosti se nedá vyloučit ani soustředěnější tlak na naši pravou víru a náboženskou praxi. Věřím, že čeští, moravští a slezští věřící i nyní po 45 letech osvědčí svou věrnost evangeliu.

“Bděte a modlete se!” Prohlubujte svou víru, čtěte Písmo a dobrou literaturu. Neříkejte “nemám čas”. Zkoušky se blíží... Hlavně “modlete se, modlete se, modlete se!” a “mějte bezmeznou důvěru v Pannu Marii”, jak v padesátých letech povzbuzoval vatikánský rozhlas...

Pokud má někdo zájem o podrobnější obraz dějin naší církve padesátých let, objednejte si námi vydanou publikaci “Biskup - vyznavač” (276 str., 30 Kč). Cituje mnoho dokumentů dřívějších archivů a všechny tehdejší pastýřské listy a oběžníky episkopátu.

Zároveň upozorňujeme na stále aktuální (stále aktuálnější???) encykliku o komunismu “Divini Redemptoris”, kterou jsme vydali v novém překladu Dr. Aloise Rozehnalů s jeho předmluvou ‘do vlastních řad’. Cena 10 Kč.